

Arrest

nr. 344 743 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DARBINIAN loco advocaat A. ALENKIN en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Oekraïense nationaliteit, wordt op 11 oktober 2022 in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming en gemachtigd tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Op 16 maart 2023 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 4 maart 2024.

Op 23 januari 2024 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan haar partner en het bezit van drugs.

Op 14 oktober 2025 wordt de verzoekende partij via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde haar situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van haar verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980).

De verzoekende partij heeft gevolg gegeven aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met bijlagen.

Op 13 november 2025 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot beëindiging van het verblijf afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw/Mijnheer

naam : D.

voornaam : V.

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats: Odessa

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens 57/32, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 11/10/2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° FS(...) – geldig van 16/08/2018 tot 16/08/2028) en de Russische geboorteakte van uw zoon, D. K. (N° (...) – afgeleverd op 01/03/2022).

Op 11/10/2022 werd u in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming en bijgevolg gemachtigd tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 16/03/2023 werd u in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 04/03/2024.

Op 23/01/2024 werd u door de correctionele rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs.

Artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet stelt dat de minister of zijn gemachtigde naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk kan weigeren of kan beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Op 14/10/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: uw huurovereenkomsten, resultaten van toxicologie en drugmonitoring, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, verschillende documenten m.b.t. uw Nederlandse lessen, verschillende documenten betreffende uw tewerkstelling, een aanwezigheidsattest van uw psycholoog en het bewijs van pleegzorgplaatsing van uw zoon.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u dat u in Oekraïne geboren bent, dat Oekraïens uw moedertaal is, dat u voor uw aankomst in België in Oekraïne tewerkgesteld was en dat u in België verblijft sinds 11/10/2022. Aangaande uw familiaal leven, gaf u aan dat uw voormalige partner en uw minderjarig kind in België zouden verblijven en dat uw vader in Oekraïne zou verblijven. Bijgevolg staat vast dat u op heden slechts ongeveer 3 jaar in België verblijft op regelmatige en ononderbroken wijze en staat het vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. U bent geboren in uw land van herkomst, groeide er op, was er tewerkgesteld en de officiële landstaal is uw moedertaal. Het loutere feit dat u op heden 3 jaar in België verblijft is dan ook niet voldoende om een dermate integratie aan te tonen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u Nederlands te hebben geleerd. Bovendien gaf u aan officieel te werken. Om deze verklaringen te staven legde u uw individuele rekening betreffende uw tewerkstelling van april tot juli 2025, uw arbeidsovereenkomst (d.d. 26/06/2024), informatie betreffende uw registratie als zelfstandige, het ontvangstbewijs van uw btw-aangifte (d.d. 03/10/2025), uw loonbrieven van juli tot februari 2025 en uw tewerkstellingsattest (d.d. 10/06/2025). Bovendien legde u uw inschrijvingsfiche voor uw Nederlandse lessen (d.d. 26/08/2025) en verschillende certificaten van uw Nederlandse lessen (d.d. 11/06/2025, 12/06/2025).

Dienaangaande stelt de DVZ vast dat uit de neergelegde documenten blijkt dat u op 11/06/2025 en 12/06/2025 verschillende certificaten van Nederlandse lessen kreeg en dat u een officiële tewerkstelling geniet vanaf 01/07/2024. U verklaarde voor deze datum reeds tewerkgesteld te zijn in België. U legt hiervan echter geen bewijzen voor. De DVZ wijst erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcurssussen in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u tijdens regelmatig verblijf van 3 jaar een officiële landstaal leerde en een inburgeringscursus volgde. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Daarnaast blijkt uit het vonnis van 23/01/2024 dat u de geïndividualiseerde voorwaarden werden opgelegd om inspanningen te leveren inzake het aanleren van de Nederlandse taal en het actief zoeken naar werk en/of het volgen van een opleiding. Het loutere feit dat u aan deze verplichtingen voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanning tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Bovendien wijst de DVZ erop dat zelfs in het geval dat u bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat u in België definitief veroordeeld werd voor ernstige feiten van openbare orde, namelijk het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs.

Op 23/01/2024 werd u door de correctionele rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde blijkt dat u zich schuldig heeft gemaakt aan het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs in België. Uit het vonnis blijkt dat de politie een melding ontving van intrafamiliaal geweld gepleegd jegens uw partner. U heeft haar geslagen op de bovenarm en op de kaak. Later werd opnieuw melding gemaakt dat u zich in uw woning verschanst had met een mes. Volgens de vaststellingen van de politie heeft u verklaard dat u zichzelf de keel zou oversnijden. U dreigde tevens dat u de politie zou aanvallen en hen zou nearesteken indien zij de woning zouden betreden. Bij de daaropvolgende huiszoeking in uw woning werden restanten van een joint en restanten cocaïne aangetroffen. De ernst van de feiten, de herhaaldelijke bedreigingen en het gebruik van geweld tegenover uw partner en de politie getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid en een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen. DVZ kan op grond van deze vaststellingen niet anders dan oordelen dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Indien u dus bijkomende elementen van integratie heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, wijst DVZ erop dat deze geen afbreuk doen aan de ernstige feiten van openbare orde die u heeft gepleegd en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf aangezien u een bedreiging vormt voor de openbare orde en u definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, namelijk het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs.

Bij het nemen van deze beslissing wordt door de DVZ rekening gehouden met uw gezins- en familieleven. In het kader van het hoorrecht verklaarde u dat uw voormalige partner en minderjarige zoon in België verblijven en dat uw vader in Oekraïne verblijft. Wat betreft uw voormalige partner, merken we op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Wat uw minderjarige zoon betreft, wijst de DVZ erop

dat onderhavige beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor u een schending van de gezinskern niet aannemelijk kunt maken.

Hoewel u in de zin van artikel 8 EVRM een gezinsleven in België heeft, merkt de DVZ op dat zelfs in het geval u een gezinsleven onderhoudt in België, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in privé-, gezins- en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en er een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bovendien kunnen contacten onderhouden worden middels moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe jullie allen toegang hebben. Tot slot merken we op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Derhalve kan enkel worden geconcludeerd dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, blijkt dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 57/32 en 61/1/5 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind in de zin van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Principes

- Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 21 juli 1991 stelt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." (eigen onderlijning)

*De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet dan "afdoende" zijn. Een motivering is pas "afdoende" wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht" in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151-162.).*

Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.

De term "afdoende" bevestigt vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, Dit wil zeggen dat de motivering duidelijk te maken moet hebben met de beslissing. Daarenboven moet ze draagkrachtig zijn. Dit betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient

haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732; RvS, 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 oktober 2000, nr. 90.169). De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486.)

- Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Artikel 8 EVRM waarborgt voor eenieder het recht op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Een inmenging van een overheid in de uitoefening van dit recht is slechts toegestaan indien zij bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft - zoals de nationale veiligheid, de openbare orde of de bescherming van de rechten van anderen - en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is, met andere woorden, evenredig is aan het nagestreefde doel.

Dit recht houdt voor de Staat niet alleen een negatieve verplichting in, namelijk zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar ook een positieve verplichting, namelijk de nodige maatregelen te nemen om het daadwerkelijke behoud van bestaande gezinsbanden mogelijk te maken. Wanneer het gaat om verwijderingsmaatregelen, vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een strikte evenredigheidstoets en een concrete belangenafweging, overeenkomstig zijn vaste rechtspraak (Boultif t. Zwitserland, nr. 54273/00, § 47; Üner t. Nederland, nr. 46410/99, 55 57-60).

Deze belangenafweging moet onder meer rekening houden met de duur en de intensiteit van de gezinsbanden, de leeftijd en de behoeften van het betrokken kind, de concrete mogelijkheid voor dat kind om de verwijderde ouder te volgen naar diens land van herkomst, alsook het bestaan van minder ingrijpende maatregelen om het beoogde doel te bereiken. In dit geval heeft de administratie zich ertoe beperkt te stellen dat de gezinsscheiding "tijdelijk" zou zijn, zonder een geïndividualiseerd onderzoek van de situatie te verrichten en zonder de werkelijke impact van de maatregel op het kind en de gezinsrelaties te beoordelen.

Dit ontbreken van een gedetailleerde analyse toont een gebrek aan evenredigheid aan en vormt een schending van artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof.

- Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) past een aantal algemene principes toe bij de interpretatie van artikel 3 EVRM in asielzaken (EHRM, 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. t. Zweden, §§ 79-81).

Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en belangrijk moeten zijn. Er moet een minimumdrempel van ernst worden bereikt om binnen de werkingssfeer van artikel 3 EVRM te vallen. Deze beoordeling is relatief en hangt af van de omstandigheden van het geval (EHRM, 23 maart 2016, nr. 43611/11, FG e.a. t. Zweden, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 EVRM is het van toepassing, wanneer het gevaar uitgaat van de nationale autoriteiten, maar ook wanneer het afkomstig is van personen of groepen die niet tot de overheid behoren (EHRM, 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. t. Frankrijk, §§ 43-44).

Zelfs in dit laatste geval moet het risico reëel zijn, en moet worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door adequate bescherming te bieden (EHRM, 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. t. Zweden, 5 80).

In het kader van artikel 3 EVRM moeten de te verwachten gevolgen van een uitwijzing naar het bestemmingsland worden onderzocht. Daarbij moet rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, alsook met de algemene situatie in dat land. De beoordeling van het bestaan van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen vergroten.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat in bepaalde omstandigheden de sociaal-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer zou worden geconfronteerd, kunnen neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wanneer precare levensomstandigheden het gevolg zijn van handelingen of nalatigheid van actoren, zij het overheidsactoren of niet-overheidsactoren, kan een schending van artikel 3 EVRM slechts worden vastgesteld indien een bepaald niveau van hardheid wordt bereikt. Dit geldt met name wanneer er een reëel risico bestaat dat de betrokkene terechtkomt in een toestand van extreme armoede, gekenmerkt door het onvermogen om te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel, hygiëne en onderdak.

De eventuele kwetsbaarheid van de asielzoeker voor mishandeling, evenals de vooruitzichten op verbetering van zijn situatie op korte termijn, zijn hierbij relevante overwegingen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM, 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283),

- Kennelijke foutieve beoordeling van het actuele gevaar in de zin van artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980 :

« § 1 De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen :

1° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan in de zin van de internationale overeenkomsten die België binden;

2° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.

De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

3° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doeleinden en de beginselen van de Verenigde Naties;

4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

§ 2. In ernstige omstandigheden kan de minister de betrokkene verplichten in een bepaalde plaats te verblijven indien hij het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land.

In uitzonderlijke ernstige omstandigheden kan de minister de betrokkene voorlopig ter beschikking stellen van de Regering indien hij het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land."

Artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980 maakt het mogelijk een vreemdeling van de tijdelijke bescherming uit te sluiten, maar uitsluitend op basis van zijn persoonlijk en actueel gedrag, en met eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel. Een dergelijke maatregel kan enkel worden genomen wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene ernstige misdrijven heeft gepleegd — zoals internationale misdrijven, een ernstig niet-politiek misdrijf, handelingen strijdig met de beginselen van de Verenigde Naties — of wanneer hij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dat de administratie een actuele bedreiging aantoon, gebaseerd op een geïndividualiseerde beoordeling, Oude, abstracte of niet-representatieve feiten volstaan niet. Elke uitsluitingsbeslissing moet daarom steunen op een concrete, evenredige en naar behoren gemotiveerde beoordeling.

Artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel." (eigen onderlijning)

Dit wetsartikel legt verwerende partij op om te handelen conform het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel'.

Toepassing op het onderhavige geval:

1. Schending van artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van Bestuurshandelingen

De bestreden beslissing vertoont een manifeste tekortkoming in de motivering en een gebrek aan individueel onderzoek, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Hoewel de verzoeker talrijke documenten heeft voorgelegd die essentieel zijn voor de beoordeling van zijn huidige situatie, negeert de Dienst Vreemdelingenzaken deze volledig of beperkt zij zich tot loutere vermeldingen, zonder enige inhoudelijke analyse.

Verzoeker had een conflict met zijn vrouw en was in België veroordeeld op basis van haar leugenachtige verklaringen. Hij was door haar in feite zwaar geslagen. Zie foto's in bijlage.

In de toegevoegde referentiebrieven wordt verzoeker omschreven als een normale persoon. Hij is helemaal niet gevaarlijk voor de Belgische maatschappij.

Zo houdt de beslissing op geen enkele wijze rekening met het geweld binnen de voormalige relatie vanwege van zijn partner, die door de verzoeker als toxisch wordt omschreven. Hij voegt bij onderhavige procedure foto's waaruit blijkt dat hij zelf slachtoffer is geweest van fysieke agressie door zijn ex-partner (stuk 2). Deze elementen zijn nochtans bepalend om de hem ten laste gelegde feiten in hun juiste context te plaatsen. Het feit dat zijn minderjarige zoon in een pleeggezin werd geplaatst, vloeit voort uit het agressieve gedrag van de moeder en niet uit enig gevaar afkomstig van de verzoeker.

Daarnaast worden de recente toxicologische resultaten, die duidelijk aantonen dat de verzoeker volledig abstinente is, enkel vermeld zonder dat hun betekenis op enige wijze wordt beoordeeld.

Ook het psychologisch begeleidingstraject wordt niet geanalyseerd, hoewel dit traject aanzienlijk heeft bijgedragen aan de stabilisatie van de verzoeker en aan een duurzame gedragsverandering. De beslissing erkent wel dat de verzoeker alle gerechtelijke voorwaarden heeft nageleefd, maar weigert daaruit de logische conclusie te trekken dat hij sindsdien een voorbeeldig en incidentvrij gedrag vertoont.

De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich aldus tot algemene en gestandaardiseerde formuleringen en levert geen enkele inspanning om de specifieke situatie van de verzoeker individueel te onderzoeken.

Het ontbreken van een analyse van de voorgelegde stukken en het volledig buiten beschouwing laten van elementen die gunstig - of zelfs essentieel zijn voor een correcte beoordeling van de situatie, maakt de beslissing onwettig wegens onvoldoende motivering, gebrek aan individueel onderzoek en een kennelijk onredelijke beoordeling.

2. Schending van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM (privé- en gezinsleven)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de bestreden beslissing geen schending van het gezinsleven kan vormen aangezien zij niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze redenering is echter in strijd met zowel de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als met die van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk blijkt dat de loutere intrekking of beëindiging van een verblijfsrecht op zich reeds een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In casu heeft verzoeker een minderjarige zoon die momenteel in een pleeggezin in België verblijft. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze plaatsing voornamelijk het gevolg is van het agressieve gedrag van de moeder, en niet van enig gevaar vanwege verzoeker. Voor het welzijn en de toekomstige ontwikkeling van het kind is het essentieel dat verzoeker in België kan blijven om zijn rol als ouder te vervullen, ondersteuning te bieden en de nodige stabiliteit te waarborgen. Verzoeker heeft een hechte band met zijn zoon en hecht veel belang aan het onderhouden van een ouderlijke relatie met hem. De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt dit aspect echter niet en verricht geen enkele belangenafweging tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds de belangen van het kind, terwijl artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt dat het belang van het kind een eerste overweging moet zijn.

De impact van de beslissing op het privéleven van verzoeker — met inbegrip van zijn professionele integratie, zijn sociale banden, zijn psychologische stabiliteit en zijn re-integratietraject — wordt eveneens volledig genegeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot abstracte en gestandaardiseerde

overwegingen, zonder enige proportionaliteitsanalyse, terwijl artikel 8 EVRM en de rechtspraak van het Hof vereisen dat bij elke inmenging in het verblijfsrecht een zorgvuldige en concrete belangenafweging wordt gemaakt.

Door na te laten deze afweging te maken, door geen rekening te houden met de familiale situatie van verzoeker en door het belang van het kind volledig te negeren, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het proportionaliteitsbeginsel en artikel 8 EVRM, De beslissing is derhalve onwettig wegens disproportionaliteit, onvoldoende motivering en een onvolledige feitelijke beoordeling.

3. Schending van artikel 3 EVRM

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het feit dat de verzoeker de Oekraïense nationaliteit heeft en dat hij, in geval van intrekking van zijn verblijfsrecht, niet naar Oekraïne zou kunnen terugkeren gelet op de huidige situatie in het land, zonder een reëel risico te lopen op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen, of zelfs de dood. Een dergelijke omissie is duidelijk te eng en strijdig met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat een absoluut verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar hij een ernstig risico loopt aan dergelijke behandelingen te worden onderworpen. De verzoeker bezit bovendien geen andere nationaliteit en heeft dus geen mogelijkheid zich in een ander land te vestigen, waardoor hij gedwongen zou worden terug te keren naar een land in oorlog.

Volgens vaste rechtspraak, zowel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat het niet om een algemene en abstracte beoordeling te maken van de situatie in het land van bestemming. De administratie moet een geïndividualiseerde, concrete en omstandige beoordeling uitvoeren van het persoonlijk risico dat de betrokkene loopt. In casu werd geen enkele analyse van deze aard verricht.

Door dit essentieel element te negeren en te weigeren het individuele risico te onderzoeken dat de verzoeker bij terugkeer zou lopen, schiet de administratie tekort in haar beschermingsplicht die rechtstreeks voortvloeit uit artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich bovendien beperkt tot een stereotiepe motivering, zonder enige daadwerkelijke beoordeling van de concrete en geïndividualiseerde risico's, waardoor de verzoeker de bescherming wordt ontzegd waarop hij recht heeft.

Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken louter in algemene termen dat de verzoeker een gevaar voor de samenleving zou vormen, zonder een objectief en actueel onderzoek van zijn persoonlijke situatie te verrichten. Nochtans staat vast dat de feiten die hem worden verweten zich hebben voorgedaan in een toxische relationele context, waarin de verzoeker zelf slachtoffer was van geweld door zijn ex-partner. Deze relatie is inmiddels definitief beëindigd en de verzoeker volgt een regelmatig psychologisch begeleidingstraject dat hem in staat stelt zich te herstellen en de traumatische gevolgen van deze relatie te overwinnen. Daarbij komt dat zijn minderjarige zoon in een pleeggezin werd geplaatst wegens het agressieve gedrag van de ex-partner, en niet wegens enig gedrag van de verzoeker.

De beslissing tot intrekking van het verblijf heeft derhalve een bijzonder ernstige draagwijdte: zij miskent niet alleen de familiale realiteit en de persoonlijke situatie van de verzoeker, maar stelt hem bovendien bloot aan een gedwongen terugkeer naar Oekraïne, een land dat nog steeds in oorlog verkeert, waar hij duidelijk risico zou lopen op behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM.

4. Kennelijke foutieve beoordeling van het actuele gevaar in de zin van artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980

De bestreden beslissing steunt hoofdzakelijk op feiten uit 2023 en op de veroordeling van verzoeker in januari 2024 om te beweren dat hij vandaag een "kenbaar, reëel en actueel" gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een dergelijke conclusie berust op een kennelijke foutieve beoordeling, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de evolutie van de persoonlijke situatie van verzoeker, de exacte context van de feiten, noch met de wettelijke vereiste om het gevaar prospectief en actueel te beoordelen.

In de eerste plaats hebben de vermeende feiten plaatsgevonden in een uiterst conflictueuze en toxische relatiecontext, gekenmerkt door wederzijdse geweldplegingen tussen verzoeker en zijn ex-partner. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de feiten eenzijdig voor alsof zij uitsluitend door verzoeker zouden zijn geïnitieerd, terwijl verzoeker 22 foto's kan voorleggen waaruit blijkt dat hij zelf het slachtoffer was van slagen, krabben en zichtbare verwondingen die hem door zijn partner werden toegebracht (stuk 2). De beoordeling van de ernst van de feiten kan evenwel niet gebeuren zonder een analyse van de volledige context: deze toont aan dat verzoeker zich bevond in een dynamiek van spanningen, manipulatie en agressie

die hoofdzakelijk uitging van de partner. Dit relativeert in belangrijke mate de feiten die hem worden toegeschreven en moet noodzakelijk worden betrokken bij de beoordeling van het vermeende actuele gevaar.

In de tweede plaats zijn de echtelijke incidenten onmiddellijk stopgezet na de definitieve beëindiging van de relatie, die de voornaamste bron van spanningen en onaangepast gedrag vormde. Deze beëindiging is een beslissend element, aangezien artikel 57/32 de administratie verplicht om het bestaan van een actueel gevaar aan te tonen, wat een analyse van de huidige omstandigheden vereist en niet louter een verwijzing naar vroegere feiten. Nu deze toxische relatie is beëindigd, verdwijnt het risico op conflicten of escalaties die rechtstreeks aan de relationele context waren verbonden. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met dit nochtans cruciale element en schendt daarmee haar verplichting om de huidige situatie van verzoeker te beoordelen.

In de derde plaats heeft verzoeker een reële en voortdurende therapeutische begeleiding opgevolgd, gestaafd door een regelmatig psychologisch traject dat heeft geleid tot inzicht, emotionele stabilisering en een duurzame verbetering van zijn gedrag. Hij heeft strikt alle door de rechtbank opgelegde voorwaarden nageleefd, zonder enige overtreding of afwijking gedurende meerdere maanden. Dit voorbeeldig gedrag toont niet enkel het ontbreken van recidive aan, maar tevens een positieve en constante evolutie die onverenigbaar is met het idee van een actueel gevaar. Toch wijdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele inhoudelijke analyse aan deze elementen en beperkt zij zich tot de loutere vaststelling dat verzoeker de opgelegde voorwaarden heeft gevolgd, zonder daaruit de logische conclusie te trekken dat hij geen enkel objectief risico meer vormt.

In de vierde plaats was het gebruik van verdovende middelen, dat eveneens wordt ingeroepen ter staving van de vermeende dreiging, een eenmalig incident, rechtstreeks verbonden aan de emotionele en administratieve noodsituatie waarin verzoeker zich destijds bevond. Inmiddels blijkt uit recente toxicologische testen dat verzoeker volledig abstinente is. De Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zij deze documenten heeft ontvangen, houdt er geen enkele rekening mee in haar risicobeoordeling. Dit vormt een kennelijk gebrek aan individueel onderzoek en een foutieve toepassing van artikel 57/32, dat een beoordeling van de situatie vereist op het ogenblik van de beslissing en niet een focus op vroegere omstandigheden.

Ten slotte verdient vermelding dat de correctionele rechtbank zelf, in haar vonnis van 23 januari 2024, verzoeker niet heeft beschouwd als een structurele of duurzame bedreiging, nu hem een probatie-uitstel werd toegekend waardoor hij een effectieve straf kon vermijden mits naleving van bepaalde voorwaarden - voorwaarden die hij zonder enige moeite heeft nageleefd. Een administratieve overheid kan, zonder grondige motivering, niet concluderen tot een actueel gevaar waar de rechterlijke autoriteit - nochtans beter geplaatst om de strafrechtelijke ernst te beoordelen - heeft geoordeeld dat een gematigde begeleiding volstond om elk risico te voorkomen.

In deze omstandigheden steunt de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker vandaag een reëel en actueel gevaar zou vormen op een retroactieve, gefixeerde en gedeeltelijke analyse. Deze houdt geen rekening met essentiële dossierstukken, noch met het vlekkeloze gedrag van verzoeker sinds zijn veroordeling, noch met het feit dat de feiten contextueel en relationeel bepaald waren, noch met de belangrijke positieve evolutie in zijn persoonlijke situatie.

Door deze elementen te negeren, door na te laten de actuele situatie te beoordelen en door het bestaan van een reëel en actueel gevaar niet aan te tonen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de vereisten van artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980, begaat zij een kennelijke beoordelingsfout en miskent zij de algemene rechtsbeginselen inzake openbare orde.

5. Schending van het artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet

De verzoeker vormt geen enkele bedreiging voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid. De feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 23 januari 2024 moeten worden geplaatst in hun uitzonderlijke context, namelijk een uiterst conflictueuze en toxische relatie die werd gekenmerkt door wederzijds geweld en die de verzoeker in een toestand van aanzienlijke emotionele nood heeft gebracht. Het gaat om een strikt eenmalige situatie, die zich niet meer voordoet aangezien de relatie met zijn ex-partner definitief werd beëindigd.

Verzoeker had een conflict met zijn vrouw en was in België veroordeeld op basis van haar leugenachtige verklaringen. Hij was door haar in feite zwaar geslagen. Zie foto's in bijlage.

In de toegevoegde referentiebriefven wordt verzoeker omschreven als een normale persoon. Hij is helemaal niet gevaarlijk voor de Belgische maatschappij.

Sindsdien heeft verzoeker een werkelijk en voortdurend persoonlijk traject afgelegd, onder meer via een regelmatige psychologische begeleiding, het volledig stopzetten van elke consumptie van illegale middelen en een vrijwillige inzet voor sociale stabilisatie. Alles wijst erop dat hij deze positieve evolutie verderzet.

Daarnaast beschikt verzoeker over sterke en duurzame banden in België, waar hij reeds vele jaren woont, werkt en een duidelijke bereidheid toont om zich te integreren in de Belgische samenleving.

In deze omstandigheden vormt een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht in casu een duidelijke schending van het evenredigheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door het Unierecht. De verwerende partij verzuimt immers de individuele situatie van verzoeker ernstig te onderzoeken, in het bijzonder het bestaan van zijn minderjarige zoon, die in België verblijft en voor wie verzoeker een actieve en stabiele ouderlijke rol wenst te blijven vervullen.

Nochtans verplicht het evenredigheidsbeginsel de administratie ertoe geen maatregelen te nemen die verder gaan dan noodzakelijk is om het nagestreefde doel te bereiken. In dit geval heeft zelfs de correctionele rechtbank geoordeeld dat verzoeker een kans moest worden geboden door hem voorwaarden op te leggen die hij sindsdien nauwgezet naleeft. Er bestond derhalve geen enkele objectieve noodzaak om een zo verregaande maatregel als een verblijfsintrekking op te leggen.

Een dergelijke beslissing brengt manifest disproportionele gevolgen met zich mee: verlies van familiale stabiliteit, verbreking van de band met zijn minderjarige zoon, aanzienlijke financiële risico's en mogelijks de verplichting om terug te keren naar Oekraïne, een land dat momenteel in oorlog verkeert, wat zijn persoonlijke en familiale situatie nog aanzienlijk zou verzwaren."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.³ Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁴ De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵ Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat artikel 57/32, § 1, 4° Vreemdelingenwet verweerder toelaat de toegang tot het grondgebied van het Rijk te weigeren of kan beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststellingen hebben geleid. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat hij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 57/32, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: (...)

De bestreden beslissing wordt genomen naar aanleiding van ernstige feiten van intra familiaal geweld die hebben geleid tot een correctionele veroordeling. De bestreden beslissing motiveert het gevaar voor de openbare orde dat uitgaat van de verzoeker omstandig en concreet als volgt: (...)

3. Verzoekende partij werd bij schrijven van 14.10.2025 uitgenodigd alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de gemachtigde hiervan kennis heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van zijn verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden. Verzoeker maakt samen met de ingevulde vragenlijst volgende bijlagen over: huurovereenkomsten, resultaten van toxicologie en drugmonitoring, geboorteakte, de geboorteakte van de zoon, verschillende documenten m.b.t. de Nederlandse lessen, verschillende documenten betreffende zijn tewerkstelling, een aanwezigheidsattest van zijn psycholoog en het bewijs van pleegzorgplaatsing van de zoon. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt motiveert de bestreden beslissing wel degelijk over de door verzoeker aangewende stukken als volgt: (...)

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de geïndividualiseerde voorwaarden. Deze strekken tot onder meer de behandeling bij een gespecialiseerde instantie voor zijn drugsproblematiek en agressieproblematiek én op regelmatige basis drugscontroles ondergaan. Dat verzoeker de hem opgelegde voorwaarden voor probatie uitvoert die hem worden opgelegd door de rechtbank is in zijn eigen belang en mag vanzelfsprekend worden geacht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat om deze reden de gevaarlijke ingesteldheid en het ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen niet langer actueel zou zijn en dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

4. Aangaande de beweerde schending van artikel 8 EVRM stelt verwerende partij zich in de eerste plaats de vraag naar het belang van verzoekende partij bij dit middel, gezien de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten.⁶ Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is het voorgehouden privé-en gezinsleven niet in het gedrang en is geen schending aan de orde. ⁷ Nog kon verzoeker niet onwetend zijn van het precair karakter van zijn verblijf wanneer hij besloot zich schuldig te maken aan intra familiaal geweld, bedreigen tegen de politie en inbreuken op de drugswetgeving. Ten overvloede wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd omtrent artikel 8 EVRM en geconcludeerd dat dit gezinsleven ondergeschikt wordt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde: (...)

Het gegeven dat er in casu sprake is van een minderjarige kind werd daarbij in overweging genomen. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsen of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden⁸. Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaald in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: (...)

Verzoeker staat zelf aan de oorzaak van de beëindiging van zijn verblijf. Bovendien, het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt gewaarborgd is niet absoluut. Het kan inderdaad worden beperkt door de staten binnen de grenzen die in bovengenoemde paragraaf zijn uiteengezet. De inmenging van de overheidsinstanties is toegestaan op voorwaarde dat de wet daarin voorziet en dat zij is ingegeven door een of meer legitieme doelstellingen die bedoeld zijn in artikel 8, lid 2 EVRM. De inmenging van de overheidsdienst is dus toegestaan op voorwaarde dat de wet hierin voorzien heeft, zij is ingegeven door een of meerdere doelstellingen vernoemd in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM en zij noodzakelijk is voor een democratische samenleving “in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” De gemachtigde heeft omstandig het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde aangetoond. De maatregel die door de wet wordt voorzien streeft inderdaad een legitiem doel na. Gelet op het nagestreefde doel, moet worden vastgesteld dat de maatregelen van de wetgever proportioneel zijn. Zo besluit de bestreden beslissing dat “Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.” Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁰ Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing houdt rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel. Geen schending van artikel 61/1/5 Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

5. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn aanwezigheid op het grondgebied vereist is nu zijn zoon “in een pleeggezin in België verblijft”, verduidelijkt verweerder dat het kind tijdens de rechtszaak bij de maternale grootouders is gaan verblijven die als pleeggezin werden aangeduid. Het kind bevindt zich dus wel degelijk in een familiale omgeving.

6. Inzake de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing geen maatregel van (gedwongen) terugkeer inhoudt, enkel een einde stelt aan het verblijf om redenen van openbare orde, zoals uitdrukkelijk voorzien in artikel 57/32, § 1, 4° Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeker naar artikel 3 van het EVRM is niet dienstig.¹¹

7. Waar verzoeker in termen van verzoekschrift verklaart zelf het slachtoffer te zijn van geweld vanwege zijn partner kan verwezen worden naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 23.01.2024 waarin geen enkele steun voor deze bewering kan worden gevonden: (...)

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹²

9. Het beroep is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet, waarvan de in casu relevante bepalingen het volgende bepalen:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen :

(...)

4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel. (...)

Uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde de verzoekende partij van de tijdelijke bescherming die zij genoot kan uitsluiten indien er *“redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde”* aangezien zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

Los van de vraag of het in casu al dan niet gaat om een *“bijzonder ernstig misdrijf”* of een *“bijzonder ernstige misdaad”* in de zin van voormelde bepaling, moet er dus sprake zijn van *“redelijke gronden”* om aan te nemen dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

blijkt. (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. De Raad merkt op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt over het gevaar dat de verzoekende partij zou uitmaken voor de openbare orde:

“Op 23/01/2024 werd u door de correctionele rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde blijkt dat u zich schuldig heeft gemaakt aan het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs in België. Uit het vonnis blijkt dat de politie een melding ontving van intrafamiliaal geweld gepleegd jegens uw partner. U heeft haar geslagen op de bovenarm en op de kaak. Later werd opnieuw melding gemaakt dat u zich in uw woning verschanst had met een mes. Volgens de vaststellingen van de politie heeft u verklaard dat u zichzelf de keel zou oversnijden. U dreigde tevens dat u de politie zou aanvallen en hen zou neersteken indien zij de woning zouden betreden. Bij de daaropvolgende huiszoeking in uw woning werden restanten van een joint en restanten cocaïne aangetroffen. De ernst van de feiten, de herhaaldelijke bedreigingen en het gebruik van geweld tegenover uw partner en de politie getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid en een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen. DVZ kan op grond van deze vaststellingen niet anders dan oordelen dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Indien u dus bijkomende elementen van integratie heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, wijst DVZ erop dat deze geen afbreuk doen aan de ernstige feiten van openbare orde die u heeft gepleegd en het gevaar dat van u uitgaat voor de openbare orde. Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf aangezien u een bedreiging vormt voor de openbare orde en u definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, namelijk het uiten van bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs.”

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel nu onder meer dat er volgens haar sprake is van een kennelijk foutieve beoordeling van het actuele gevaar in de zin van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet.

Op 27 oktober 2025 vulde de verzoekende partij de vragenlijst in. De verzoekende partij geeft daarin onder meer aan dat zij een minderjarige zoon heeft, geboren op 28 december 2021. De zoon van de verzoekende partij woont bij zijn grootouders, die tijdens de rechtszaak tussen de verzoekende partij en haar ex-partner als pleeggezin zijn aangesteld. Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar ingevulde vragenlijst hoorrecht heeft gevoegd, blijkt dat zij haar zoon elke week een halve dag bezoekt. De verzoekende partij stelt dat zij haar zoon elk weekend gaat ophalen. De verzoekende partij stelt dat zij haar zoon niet kan achterlaten en dat zij wil deelnemen aan zijn leven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij verschillende stukken bijbracht waaruit blijkt dat zij maandelijks wordt getest op druggebruik, en zij telkens negatief testte.

Ook het vonnis van 23 januari 2024 van de correctionele rechtbank van Dendermonde bevindt zich in het administratief dossier. Uit dit vonnis blijkt dat de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, kaderen binnen de relatie die zij op dat moment had met haar ex-partner.

Uit de vragenlijst hoorrecht die de verzoekende partij aan de verwerende partij overmaakte, blijkt dat zij daarin duidelijk heeft aangegeven dat haar relatie met de moeder van haar zoon intussen voorbij is.

De stukken waarnaar de verzoekende partij thans verwijst en die worden gevoegd aan het verzoekschrift betreffen echter stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden bijgebracht en die dus nooit eerder aan het bestuur werden voorgelegd. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden gedeut geen rekening te hebben gehouden met deze stukken.

Bovendien oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit en kan de Raad deze stukken niet in de plaats van het bestuur beoordelen. De Raad kan enkel nagaan of het bestuur, rekening houdend met de stukken die voorlagen, tot een redelijke vaststelling is gekomen.

De verwerende partij motiveert als volgt:

“Op 23/01/2024 werd u door de correctionele rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde blijkt dat u zich schuldig heeft gemaakt aan het uiten van

bedreigingen tegen politiemensen, het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw partner en het bezit van drugs in België. Uit het vonnis blijkt dat de politie een melding ontving van intrafamiliaal geweld gepleegd jegens uw partner. U heeft haar geslagen op de bovenarm en op de kaak. Later werd opnieuw melding gemaakt dat u zich in uw woning verschanst had met een mes. Volgens de vaststellingen van de politie heeft u verklaard dat u zichzelf de keel zou oversnijden. U dreigde tevens dat u de politie zou aanvallen en hen zou neersteken indien zij de woning zouden betreden. Bij de daaropvolgende huiszoeking in uw woning werden restanten van een joint en restanten cocaïne aangetroffen. De ernst van de feiten, de herhaaldelijke bedreigingen en het gebruik van geweld tegenover uw partner en de politie getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid en een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen. DVZ kan op grond van deze vaststellingen niet anders dan oordelen dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.”

De feiten die de verwerende partij weergeeft komen overeen met hetgeen vermeld wordt in het vonnis.

In het vonnis wordt gesteld dat de feiten objectief ernstig zijn; dat de verzoekende partij blijk geeft van een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen door zijn partner te slaan; dat zij ook blijk geeft van een gevaarlijke ingesteldheid door de politiediensten te bedreigen; dat ook het druggebruik niet kan worden getolereerd; dat druggebruik ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers; dat druggebruik ook een enorme kost voor de maatschappij met zich meebrengt; dat drugverslaafden behandeld dienen te worden; dat zij hun werk dreigen te verliezen en daardoor in financiële problemen geraken en dan mogelijk tot de criminaliteit worden verleid om hun druggebruik te financieren.

De rechtbank stipt ook aan dat de verzoekende partij een blanco strafverleden heeft. Evenwel stipt de rechtbank aan dat de verzoekende partij niet enkel een drugproblematiek heeft, maar ook een agressieproblematiek kent.

Ondanks al deze vaststellingen stelt de rechtbank dat de straf die ze oplegt niet enkel vergeldend is, maar ook preventief moet zijn, de straf moet immers beletten dat de verzoekende partij naar de toekomst toe nog een misdrijf zal plegen. De rechtbank heeft er voor geopteerd om probatie-uitstel te verlenen voor het geheel van de gevangenisstraf en voor een deel van de geldboete en dit voor een periode van 3 jaar. De voorwaarden die aan de verzoekende partij werden opgelegd zijn onder meer geen nieuwe misdrijven meer plegen, zich laten behandelen voor zijn drugproblematiek en het drugmilieu vermijden, alsook zich regelmatig laten testen, zich laten begeleiden voor zijn agressieproblematiek, intensief op zoek gaan naar werk en Nederlands leren.

Dit vonnis werd uitgesproken op 23 januari 2024. De bestreden beslissing dateert van 13 november 2025. Dus net iets minder dan twee jaar na de uitspraak. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verzoekende partij nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Uit de stukken die aan het bestuur werden overgemaakt blijkt dat de verzoekende partij zich regelmatig laat testen op druggebruik en dat deze testen negatief zijn, hij brengt ook het bewijs van zijn tewerkstelling bij en ter terechtzitting nam hij zelf het woord in het Nederlands.

Hoewel de Raad het oordeel van de rechtbank bijtreedt waar deze stelt dat de gepleegde feiten objectief ernstig zijn, acht de Raad het oordeel van de verwerende partij waar ze stelt dat de verzoekende partij een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk.

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).

De verwerende partij baseert zich enkel op de gepleegde feiten, maar heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de situatie na de feiten en heeft ook geen rekening gehouden met de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd om aan te tonen dat ze geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Nergens wordt in de bestreden beslissing op enige concrete wijze ingegaan op de resultaten van toxicologie en drugmonitoring. Het wijst er immers op dat de verwerende partij op het punt van de persoonlijke evolutie van de verzoekende partij, wat een essentieel element is voor de beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat de verzoekende partij zou uitmaken voor de openbare orde, onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan het voorgaande niets af. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de geïndividualiseerde voorwaarden zoals opgelegd bij het vonnis van de correctionele rechtbank. Deze

strekken volgens de verwerende partij tot onder meer de behandeling bij een gespecialiseerde instantie voor zijn drugproblematiek en agressieproblematiek én op regelmatige basis drugcontroles ondergaan. Dat de verzoekende partij de haar opgelegde voorwaarden voor probatie uitvoert die haar worden opgelegd door de rechtbank is in haar eigen belang en mag volgens de verwerende partij vanzelfsprekend worden geacht. De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij dan ook niet aan dat om deze reden de gevaarlijke ingesteldheid en het ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen niet langer actueel zou zijn en dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad stelt echter vast dat dit een a-posteriori motivering betreft, die niet in de bestreden beslissing terug te vinden is. Bovendien motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad over de voorwaarden zoals opgelegd bij vonnis van de correctionele rechtbank, maar niet over alle voorwaarden, en meer bepaald helemaal niet over de drugtesten. De verwerende partij motiveert over de door de rechtbank opgelegde voorwaarden in de bestreden beslissing immers enkel als volgt:

“Daarnaast blijkt uit het vonnis van 23/01/2024 dat u de geïndividualiseerde voorwaarden werden opgelegd om inspanningen te leveren inzake het aanleren van de Nederlandse taal en het actief zoeken naar werk en/of het volgen van een opleiding. Het loutere feit dat u aan deze verplichtingen voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanning tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel motiveert over de voorwaarden *“inzake het aanleren van de Nederlandse taal en het actief zoeken naar werk en/of het volgen van een opleiding”*, maar niet over het stoppen met drugs en de bijhorende testen en evolutie van de verzoekende partij op dit punt. Nochtans is dit een belangrijke element dat van invloed kan zijn op het actueel karakter van het eventuele gevaar dat de verzoekende partij voor de openbare orde zou kunnen uitmaken, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, heeft geschonden.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 november 2025 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU